

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ

i REDACCIÓ

CARRÉ NOU DE S. FRANCESC

núm. 27, pis 2.^{on}

BARCELONA.

PERIÒDIC SATÍRIC, HUMORÍSTIC, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA

cada trimestre

ESPANYA, 8 rals.

CUBA Y PUERTORICO, 10.

ESTRANGER, 15.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LOS ESTUDIANTS D' ANTANY.

LOS ESTUDIANTS D' ENGUANY.

Aquestos captavan á favor d' ells mateixos.

Aquets captan á favor del pròxim.

DE JAUMET À D. JAUME.

Va venir de Cerdanya, y á la seva terra d'ya esclots y guardava 'ls bous.

Quan arribà á Barcelona en Jaumet tenia 12 anys, cara pigada, cabell ros tallat á ran, d'ya jech y hermillas de vellut de cotó, sabates ab ulls, y las calsas de vellut també, l'hi feyan jonalleras y no l'hi arribavan sino fins als turmells.

Va entrar á una botiga de roba del carrer de la Boqueria, y va comensar la seva carrera com comensan tots: escombrant y regant lo carrer, penjant mocadors, faixas y mantas á la fatxada, y duhent recados.

Al cap de un quan temps ja despatxava. Quan l'hi apuntavan uns quants pels sota del nas, acanava las pessas ab molt brillo y enrahonava ab las donas ab molta sanch freda, y á la edat de 18 ó 19 anys ja era l'fadrí major de la casa.

Pobre Jaumet! Al any següent entrava á la quinta.

¿Anirà á servi 'l rey?

Cá: á copia de treballar y d'estolviari ha arribat á arreplegar lo necessari per redimirse. Es trist perdre en un moment lo fruit de tanta honradès y de tanta constancia; pero no hi ha remey.

Ademes ¿y si no surt?... *

Es lo que va succehir: va treure un número alt y en Jaumet va trobarse dueny de un capalet de més de quatre cents duros.

Ab aixó, l'crédit, l'inteligencia y l'coneixement del negoci al cap de un any ja no depenia de ningú: era amo de una modesta botigueta.

—Quin jove més campetxanol deya la cotillaire del costat.

—Es un bon vehí! deya l'quinquillaire del devant.

—Es molt aplicat! observava l'amo de la casa que vivia al primer pis, al veure que cada demati ell era qui ab cos de camisa feya totes las mecánicas.

No han vist ningú més frach, ni més amable qu'en Jaumet. Parroquia y sobre tot parroquiana que hi anava un cop, no hi podia fer més; hi tornava sempre.

Y aixis va tirar tres ó quatre anys.

Al seno de l'amistat deya que aixó era l'primer grau de la seva carrera.

Lo segon grau va conquerirlo casantse.

—Suposo que la senyora l'haurá dut alguna cosa? l'hi preguntava un seu oncle.

—Si, senyor: m'ha dut una cara bonica, que darrera del taulell sembla la de un àngel, un caràcter amable y una voluntat decidida pèl treball.

—Y en quan á dot?..

—Fuji d'aquí. Jo soch comerciant y no negocio may á la pèrdua. Tractantse de mi més m'estimo poder comprar que haverme de vendre.

La Matilde (aixis s'anomenava) era incansable, y al cap de poch temps se desembrassava la botiga del costat y la del Jaumet s'aixamplava, agregantse la. Lo peix gros se menjava al xich, y l'peix creixia sempre.

En Jaumet ja no era tant frach, ja no era tant campetxanol. En lloch d'americana d'ya levita, y no se l'veya tant per la botiga.

Es que havia arribat al segon grau de la seva carrera.

Un dia va tancar-se la porta ab un cartelon que deya: «Cerrada interinamente por ensancharse esta tienda.»

En Jaumet pujava á las barbas del propietari y l'hi tirava mitja casa á terra. Allá hont hi havia parets hi colocava columnas de ferro. Un cel-obert formava part de la botiga per medi de un sostre de cristalls. L'amo s'trasladava al pis segon, y l'pis primer quedava formant part de la botiga de D. Jaume, pujantse per medi de una escala de caragol. Més lloch hi hagués hagut més se n'hauria empleat.

Després dels mestres de casa hi entraren los pintors, dauradors, tapisers, lampistas y tota la cáfila d'artistas necessaris per l'adorno de una botiga.

Lo dia de la inauguració fins va convidar á la premsa. Desde llavors ja la Matilde no va apareixe may més darrera del taulell. Aixó era feyna dels dependents que ascendian á dugas dotzenas.

D. Jaume s'passejava un rato cada demati, amunt y avall, saludant á las personas més distingidas de la concurrencia. D'ya ulleras ab montura d'or y unas patillas que tiraban á blanquinosas sumament respectables. Tots los dependents lo miravan ab respecte y fins l'amo de la casa que quinze anys endarrera l'hi tocava l'espatlla ab familiaritat, are no passava un cop davant d'ell sense ferli la gran barretada. Era ja un personatge.

Jo encare m'sembla que l'veig ab lo Brusi á la má, parlant ab veu alta dels cambis y de si t'he de venir un' alsa en los tressos.

Fa poch dias lo seu noy que té uns 10 anys tornava del colégi, vestit ab lo jech blau y 'ls botons lluhents

de ordenanza. Jo m'trobava assegut allá quan ell va demanarli la llibreta dels problemas.

—Noy ¿qué vols ser? vaig preguntarli jo.

Y la criatura molt seria e imperturbable, va respondre:

—Ministre.

Una riatlada m'eva va fer que D. Jaume girés la cara per dirme:

—No se'n riga pas; ministre vol ser, jo mo he ficat al cap y u sera si Deu vol.

P. DEL O.

UN COP D'ULL ALS TEATROS.

Desde que no 'ns haviam vist han continuat las funciones teatrales organizadas per la premsa á benefici dels inundats.

La de la societat Moratin á Jovellanos y la de zarzuela á Novedats, relativament van produhir tot lo que podian donar y hi ha que agraahirho á la societat Moratin y al sempre generós Ignaci, empressari del altre teatro.

Divendres gran solemnitat musical al Teatro del Circo.

Barcelona té artistas que valen molt; pero raras vegadas la nostra capital pot veure'ls reunits. L'oli y l'aygua no s'barrejan, y certs artistas son com l'aygua y l'oli. Cadascú tira pèl seu costat, y aquella dolsa armonia propia de la música no acostuma á traslluhirse gaire en las relaciones sociales dels que la cultivan.

No obstant á la veu de la caritat van respondre tots, y l'Concert del Circo á més de ser un tribut pagat als pobres inundats, va ser també una manifestació de fraternitat artística.

Respecte á l'exit del concert bastará que 'ls diga que hi prengueren part los següents: Part vocal: Senyoreta Fossa y Sr. Rondil; Part instrumental: pianistas Srs. Martínez, Obradors, Pujol, Rodoreda y Vidiella; professor d'armonium Sr. Amigó; violinistas Srs. García y Tormo (D. Joseph); professors de contrabaix, viola y clarinet Srs. Ribera (D. Joseph), Puigener y Salvatori y las bandas d'artilleria y de ingeniers dirigidas respectivament pels Srs. Bressonier y Roig.

Tots ells van portarse bé; tots ells van ser aplaudits, porque tots ells van posarhi l'cor.

Aixis m'agradan las competencias, quan no es la vanitat qui las sosté, sino la filantropia qui las alenta, y l'seu resultat lo bé del pròxim!

Los inundats reberán trescents duros més anyadits á la suscripció de la premsa.

Trescents mil aplausos á cada hù dels artistas.

Y are que hi pagat un tribut d'agrahiment als que han respost tant bé á las indicacions de la premsa, cal que parlem de las novedades teatrales y fins si volen de las sorpresas, que novetats y sorpresas registra la senmana.

Tinch lo compromís de dirlos alguna cosa del drama «De mort á vida» de D. Joaquim Riera y Bertran, y vaig á satisfer lo deute.

Lo Sr. Riera es un poeta discret: dificilment trobaran un' obra seva que pugan dir «no vá»; pero tampoch se formen l'illusió d'entusiasmars'hi. Se tracta de un auzell que vola ab seguretat, sempre á igual distancia de la terra; no es l'álga que s'pert de vista; que remonta l'espai y ab un cop d'ala baixa y s'arrossega per tornar á alsarse poderosa y lliure. Ell té coneixements literaris, un bon gust molt notable, sentiment y ternura; pero l'hi falta la corda de l'energia, l'loch de la passió y sobre tot aquell domini de l'escena que atrau, interessa y fa estar ab la boca badada, esperant lo desenfíllas.

Pero..... are m'adono que per compte de ocuparme de l'obra m'ocupo del home.

No obstant, no hi fa res: en lo drama de «Mort á vida» s'hi veu tant clara la personalitat literaria del senyor Riera, que no es inútil lo párrafo que tal vegada s'creyan vostès que hi era de massa.

L'assumpto de l'obra es bonich y simpàtic; l'argument senzillissim; los personatjes estan apuntats ab acert, si bé apareixen més aficionats á declamar que á moure's; la trama portada pot ser ab massa sobrietat porque produhesca efecte, y en lo conjunt s'hi observa poca resolució, poch desprendiment, poca energia, y poch enllás de situaciones.

Inútil es dirlos que la versificació y l'llenguatge literariament son esmerats; pero teatralment tiran massa al lirisme. Creyém que ja es hora de que sense ser vulgars ni xavacans, los autors dramàtics busquin en la naturalitat del llenguatge aquella dificil facilitat que dona tant rellén á un' obra escénica. Los personatjes deuen parlar com ells son, y no com lo poeta parlaria per expressar las sevas impressions propias. Una cosa es la poesia lirica y un' altre la dramática.

En quan á l'execució s'vén á las claras que l'obra no ha sigut escrita tenint á tal ó qual actor en lo pensament. Los actors han hagut de pendre 'ls papers que 'ls tocavan, y no tots estan en la seva tessitura. Lo se-

nyor Fontova jove 'ns agrada menos que vell; y en Soler galan, molt menos que característich.

Pero com no s'han de pendre las cosas en absolut, hem de confessar que fan lo que poden, consignat que l'públic los aplaudeix y 'ls crida á l'escena junt ab l'autor del drama.

Are en Piquet nos ha sortit ab un drama escrit ab menos de 27 horas, titolat: «El 14 de octubre ó la inundación y ruinas de Murcia.»

De manera que un riu á lo menos necessita 27 horas per desbordarse, y en Piquet ab lo mateix espai de temps n'escriu un drama.

Jo no sé si l'empressari del Odeon escriu ab màquina; pero ja u fassa de una manera ó ja de un' altra te un teatro seu, un repertori per ell disposat que conta més de cent produccions, y..... lo qu' es més esencial, un públic que las hi aplaudeix.

Al Espanyol lo diumenje va anar un drama «Los miserables» tret de la immortal novela de Victor Hugo. Va ser molt aplaudit, y conto que tornará á posarse.

Al Principal en Zamora ha reforsat los espectacles ab un tal M. Kennette, que puja al trapecio y treballa menos bé que l'Alvante; fa molinets menos bé qu'en Geretti, y s'tira á daltabaix agafantse á una especie de bulifarra de goma elástica, produhint l'illusió de que cau: aixó es nou y fa xisclar á las senyoras.

En quan al Liceo.... al vespre es fosch.

L'empresa va dir: «No puch més» y va deixars'hi caure.

Los abonats renegant, porque á mitja funció apagavan los llums.

Los artistas que tant bons sous se saben fer pagar, quedantse sense empleo per alló que diuen: «Qui tot ho vol, tot ho pert.»

Y 'ls propietaris, tranquils com sempre, y consolantse ab aquell article dels estatuts que diu que l'Liceo s'ha creat pèl cultiu del art lirich.

Ells tenen la culpa de tot. Voler grans companyias y donar subvencions petites son dugas cosas que no lligan. Ab aquesta base que no digan que en lo Liceo s'hi cultiva l'art lirich. Millor será que posin un rétol dihent: «Aquí s'escanyan empressaris.»

Desde que l'Liceo ha tancat las portas s'ha anat dihent si ab los elements A. ó B. s'formaria una companyia pèl Principal; ó si l'Liceo tornaria á obrirse ab los elements C. ó D.

¿Han vist may lo cel plé de nuvolets petits?

Una ventada 'ls reuneix y la mateixa ventada 'ls escampa.

Un castellá m'aveu mateix: «Desengañese Vd. no hay combinacion posible. Todos esos artistas se van con la música á otra parte.»

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANECDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Un célebre cardenal, lo cardenal frances Mazarin tenia sempre molt gust en contar la següent anècdota:

Hi havia á Roma una familia que vivia malament ab lo papa Urbá VIII, á pesar de que aquest feya molt poch temps que havia beatificat á un individu de aquesta familia.

Lo papa queixantse de tanta ingratitud, deya: «Esta gente es molto ingrato: io he beatificato uno de loro parenti che non lo meriteva.»

Lo qual traduhit al peu de la lletra vol dir: «Aquesta familia es molt ingrata; jo he beatificat á un dels seus antecessors que no u mereixia.»

Un home politich célebre M. Talleyrand que á més de home politich era capellá, feya l'amor á Mme. Staël y á un' altra senyora.

Un dia Mme. Staël va voler descobrir á quina de las duas estimava més, y no poguent arrancar cap declaració de Talleyrand, va dirli:

—Vaja, ja u veig: si un dia per casualitat caiguésim al riu totes dugas, confesséu que no seria jo la primera á qui tratariau de salvar.

—Podria ser, senyora, digné l'capellá; vos feu cara de ser més bona nadadora que la vostra amiga.

Isop, lo fabulista era un gran poeta y tenia preciosos acudits, y á pesar de tal era esclau.

Un dia l'seu senyor, Xanto (aixis s'anomenava) trobantse á dinar fora de casa, al veure un plat molt del gust de la seva senyora, va cridar al seu esclau y va dirli:

—Isop: vé's á casa y dona aquest plat á la que més m'estima.

Isop aná á la casa del seu amo y en lloch de oferir lo plat á la mestressa, com Xanto pretenia indicar cridá una gosseta y l'hi doná.

L'esposa de Xanto u tingué esment, y s'enfadá.

tal manera, que ofesa del seu marit, s' entornà a la casa de sos pares.

Després del enfado vingueren las explicacions, y der-rera de aquestes Xanto recriminà á Isop perquè havia preferit una gossa a la seva esposa.

—Senyor, digué Isop: si á la gossa l' ofenèu vos farà una postura; si l' hi peguéu vos lleparà la mà. La vostra dona á la menor ofensa 'us fuig de casa. ¿Qui 'us estima més, la gossa ó la dona?

Un advocat célebre M. Beantru, veyent un dia l' estatua de la Pau y de la Justicia abrasantse, digué á un amic seu:

—Miralas: s' abrassan, se besan, se despedeixen per no tornarse á veure may més.

F. NAT.

LO MATRIMONI.

(A MON AMICH DOMINGO ABRIL.)

Hi ha qui 'm diu que l' ser casat es lo milló estat del mon; pero vé un altre segon y 'm diu que s' lo pitjó estat. Aquell viu perfectament y no més sab contar gracies; per l' altre tot son desgracias, tot l' hi marxa malament.

—Pero bueno, — dich á l' un: — ¿com ho proba qu' es bó, vaja? — ¿Com? Perque ella es una alhaja, porque tot ho trobo al punt. — ¿Que hi ha en lo mon més hermós que una dona que 'ns estimi, que 'ns tracti ben bé, que 'ns mimi, que si un dia tenim tós nos porti l' té calentet, cuydantnos de dia y nit y 'ns digui sentantse al llit: ¿Ja t' trobas millor, tiel?

—Ser casat! ... Es deliciós, es fé un cel dins d' una casa.... Vaja, l' home que no 's casa, no es un home. no: es un gós. —

Quan he escoltat á n' aquest, pregunto al que n' ha dit mal: — ¿Perque diu qu' es tant fatal lo matrimoni? — ¡Ay pobret! — ¿No 'u sab? ... Ditzós de vosté. — ¿Que hi ha á n' al mon més dolent que una dona inconsequent que 'ns tracta l' mateix que un bé: que no sab dá una escombrada, que no fá un trau de camisa, que no planxa, que no guisa, que 's gandula, que 's deixada?... Es fé un infern d' una casa, es viure sols per lladnar... Bahl! L' home que 's vá á casar, no es un home. no: es un ase. —

Després que hi sentit als dos contradir-se y atacarse, lo problema del casarse ja no l' trobo tant confós. Ella es sempre qui ho estrellia, ella es la que ho porta bé, ella es la que ho fá malbé, y ella, y ella... en tot surt ella. Tot quan de bé y mal se diu, tots los fets de la balansa, observo que tot descansa sobre del mateix motiu.

Aquell ne diu bé y l' abona, y opina que l' ser casat es sens duple l' milló estat, porque ha trobat bona dona. Aquest se queixa y lamenta, y diu que un home casat es un home desgraciat, porque té dona dolenta.

¿Qué vol dí aixó? Que l' casarse es qüestió de vida ó mort; pot dar pena y pot dar sort, si l' seu secret sab trobarse. La cosa es dolenta ó bona segons lo pas com se doni: tot lo quid del matrimoni está en acertar la dona.

C. GUMÁ.

ESQUELLOTS.

En lo lloch corresponent hi trobaran l' estudiant del temps de la picó que captava per ell, y l' estudiant del dia que capta pels pobres.

Los temps de la picó, segons los vells eran més moralisats que 'ls nostres, més humanitaris que 'ls nostres, més cristians que 'ls nostres.

Pero nosaltres som dels nostres temps y sense fernes ilusions creyém tot lo contrari. Lo mon se civilisa.

També 'ls doném avuy un retrato de gran tamanyo de D. Joseph Maria Muñoz de un parescut perfecte. Muñoz es com saben, l' home caritatiu per excelencia

y L' ESQUELLA DE LA TORRATXA al publicar son retrato l' hi paga un tribut en nom dels inundats.

Are que s' ha nomenat una comissió de auxilis per socorre als obrers, y que després de tantas suscripcions per aliviar desgracias, sembla que no 's té molta fé ab aquest sistema, vaig á fer alguna proposició:

Primera: l' Ajuntament podria vendre's los gegants y 'ls nanos. Sempre n' hi donarian un miler de duros, y cada any podria estalviarse lo que 's gasta per vestirlos.

Segona y aquesta interessa al canonge Puig y Esteve y al rector del Pi que forman part de la comissió: Podria establirse un dret modich d' entrada á las iglesias que no passés de un quarto: quaranta abonos per exemple, una pesseta.

Aixis los catòlics farien una cosa que ja sembla que la tenen olvidada: una mica de caritat.

Un dels nostres més estimats dibuixants D. Manuel Moliné, acaba d' experimentar la perduda més terrible que pot tenir un pare, la perduda de una filla.

La filla de n' Moliné tenia 20 anys; era hermosa y bona com un àngel. No dirém res més per fer compendre l' inmens dolor del nostre estimat company.

Si 'ls nostres consols poden servir per mitigarlo, oberts té sempre l' pare adolorit, los brassos de l' amistat.

Fransa 's distingeix entre todas las naciones pel seu desprendiment en prò dels inundats.

Y un gran número de personas de nostra capital se disposa á pagar l' interés dels francesos ab una gran serenata donada al cónsul d' aquella nació en aquesta ciutat.

Conto que cap barceloni hi faltará quan arribi l' hora de tributar aquest merescut obsequi á una nació que demostra ser tant bona germana.

Un eco del dia dels morts.

Se presenta á una botiga en que venen coronas un jove y diu:

—Voldria una corona que digués: «A mi suegra». —D' aquestas no 'n fém porque ningú 'n compra. Si 'n vol una que diga: «Reuerdo eterno»....

—Etern! Aixó es una mica massa, tractantse de una sogra.

—Bé, ja veurá. etern es un dir: tot lo més que l' hi durará serán dos ó tres mesos. Després d' aquest temps ja será podrida.

En un teatro de Paris actualment hi está funcionant un tal M. Morro, que aixeca pesos terribles y cantá de tenor.

Diuen los periódichs de per allá dalt, que sostenint un pés de 400 kilos, canta un' aria.

Aquest si que podrà dir que 's un tenor... de forsal!

Los madrilenys tenen una idea per socorre 'ls de Murcia: fer una corrida de novillos lidiats pels revis-teros dels principals periódichs, y publicar una revista de la corrida escrita pels toreros més notables.

Si 'ls novillos son com cal, després arbitrarem medis per socorre á las victimas de la novillada.

Lo Sr. Fontrodona somia truitas.

Segons diuen pensa obtenir la vara d' alcalde primer, creyentse que farán gobernador á n' en Duran y Diputat á n' en Pujol Fernandez.

Y encare fá més lo Sr. Fontrodona: per aquest cas ja pren las sévas midas, y una de las cosas que primer de tot se proposa plantejar, es negar á la premsa l' entrada al Saló de Cent lo dia de sessió.

¡No n' hi fá poca de por la premsa al Sr. Fontrodona!

Es que si la premsa s' hi empenya, per grás qu' estiga l' deixará plá com una hostia.

Aquest dia vaig sentir á un carnicer que 's queixava de que l' hi haguessin posat una multa per falta de pés en la carn que venia.

—Uyl uyl! uyl, deya; no 'n cobraria pochs de quartos si 'm deixavan multar á tots los concejals que tam-poch fan lo pes.

Ja saben qu' entre altres pensaments pera socorre als inundats de Murcia, á Paris han concebut l' idea de publicar un número especial tamanyo de una ilustració, en lo qual hi haurá dibuixos y grabats, dels millors artistes, articles dels principals escriptors y autògrafs de las personas més notables d' Europa.

Cada número costará una pesseta, y 'ls productos se destinarán á auxiliar als ferits.

Als de vostés que vulguin adquirirlo se 'ls demana qu' envihin nota á l' llibreria de n' Lopez, á fi de regularisar los pedidos.

¡Si vejessin quin goig que fá l' Ateneo lliure!

Los socios d' aquell centro important han concebut una bona idea per socorre als inundats de Murcia.

Han reunit un gran número d' objectes d' art, joyas, mobles, llibres y altras, y are 'ls rifarán fent lo que 'ls italians ne diuen una tómbola.

¡Quin bé de Déu de cosas!

Ja estich esperant que 'ls encarregats cridin «Pelèu-lo al pobre Peret», per anarm'hi á gastar un grapat de pessetas!

A Paris hi ha hagut un reo condemnat á mort, que s' ha dirigit al ministre de Gracia y Justicia, demanant que l' hi tallin lo cap sense cumpliments y com més aviat millor.

Té ganas de morir, ¿eh? Donchs are per fastidiarlo haurian de darli l' indult.

EPÍGRAMAS.

En lo teatro Principal me deya un de l' actrís Vega: —Aquesta dona 'm carrega, no té res de natural...

—Te mostraré ben senzill, qu' etxageras, vaig dir jo, y 'm darás tú la rabó, recordante que té un fill.

Deyan varios al café que Vich no era hospitalari, al sentirho lo contrari un qu' entrava sostingué. La defensa estava bé puig sent soldat, per son mal, á Vich varen destinar y s' hi va passar tres mesos, per certs disbarats comesos los va passá á l' hospital.

—¿Ho veyeu com no hi fet ré, com tancarme era injusticia? ho ha conegut la justicia y aquesta nit sortíre... Y sortí, no son enganys, mes ab grilletts y manilla, pel presidi de Melilla á covarhi divuyt anys.

R. ARÚS ARDERIU.

QÜENTOS.

Una jamona que durant la seva juventut havia sigut molt estremada, per primera vegada després de molts anys sortia de casa per anar al teatro ab un vestit tan-cat fins arrán del coll.

—¿Es possible, l' hi deya una amiga, que t' decideixis á cubrir lo que avants ensenyavas á tothom?

Resposta de la jamona:

—Filla mèva, hi comprés que ja es hora de que tirém un vel sobre l' passat.

En un ball. Personatjes: Una minyona que 's deixa conquistar y un jove molt elegant y de molta palica.

—¡Isabel! L' altre senmana duya l' mateix traje que avuy un traje de color de malva. ¡Ah! Si jo tenia l' seu amor no permeteria que dugas senmanas de carrera dugues un traje del mateix color.

L' Isabel feya molts orelles al escoltarlo.

Al endemá 's tractavan ab molta intimitat, y al cap de vuit dias, ella l' hi deya:

—Ja pensa ab lo traje nou?

—¿Nou? No sé que vol dir, Isabel...

—Home l' que ha de comprar-me. Vosté va prome-treme'l.

—Vosté s' equivoca: jo no soch rich per comprarli un traje cada senmana.

—Pero no va dir-me que no permeteria...

—Si, que no permeteria que dugues dugas senmanas seguidas un traje del mateix color, y aixó l' hi cumpliré. Jo es veritat que no soch rich.... pero soch tin-torer.

—Escolta Arturo, deya un jove, que ja no tens aquell caball que vas comprar als del Circo equestre?

—Me n' hi desfet.

—Y aixó?

—Que s' hi diverteixi un altre. ¡Recordas que al Circo entre altras habilitats s' ajeya fent lo mort, mentres l' orquesta tocava l' vals de la Gran Duquesa?

—Si.

—Donchs figúrat que un dia anava per la Rambla montat molt tranquil; passava pel centro un regiment y la música tocava l' vals que t' acabo de anomenar. ¡No sabs que va fer lo caball? Creyentse qu' era qüestió de fé l' mort va ajure's y va tirarme á terra. Y are fiat de caballs ensenyats.

D. JOSEPH MARIA MUÑOZ,
donador de més de 60 mil duros als inundats de Murcia.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Un primera 't contaré
que passà en el prima dos
que està quarta prop del tres
a dalt de tot d' un turó.
Lo duenyó se enamorà
d' una noya del meu tot.
Se casaren, son felissos
y están molt sans y molt bons.

XICUS.

II.
En dos dos que pren total
y 's deixa sols dos primera
no crech que fassi carrera
per ser tan original.

MORATILLA.

SINONIMIA.

Avants era una moneda
avants era en los vestits
y are soch en altre forma
de Barcelona enemich.

PIMPOLL.

MUDANSA.

Soch lo nom d' una comedia

soch lo temps; soch una donà
y soch també la parenta
que més rabia té la sogra.

XAMUSQUINA.

TRENCA-CLOSCAS.

Viu ba corre 'l gat.

Ab aquestes paraulas formar lo nom d' un célebre y dis-
tingit poeta.

XAPOM.

GEROGLIFICH.

A K
Americana
R E G
Alat N
Oli mir
IIII
Lope L

TIENNO DEL BOGATELL.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Pastora.
2. IDEM 2.ª—Paula.
3. ENDAVINALLA.—La escata.
4. MUDANSA.—Rassa, cassa, passa.
5. LOGOGRIFO NUMERICH.—Escorial
Escocia
Carlos
Coral
Seca
Col
6. TRENCA-CLOSCAS.—Vimbodí.
7. COMBINACIÓ NUMÉRICA DECIMAL.
0'05, 0'35, 0'50, 0'15, 0'45,
0'35, 0'15, 0'45, 0'50, 0'05,
0'45, 0'50, 0'35, 0'05, 0'15,
0'50, 0'05, 0'15, 0'45, 0'35,
0'15, 0'45, 0'05, 0'35, 0'50.
8. GEROGLIFICH.—Deu dona 'l fret segons la roba.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 22.